

Nr 119

Av herr **Werner m. fl.**, om information i TV angående u-landsfrågor.

(Lika lydande med motion nr 98 i Första kammaren)

Stor osäkerhet och ibland okunnighet torde ha givit sin speciella prägel åt den svenska u-landsdebatten. Inte minst på grund härav har på många håll framförts önskemål om en satsning på en väsentligt ökad information om den svåra situationen i de fattiga länderna. Det har rentav förordats, att en sådan satsning skulle ges prioritet framför den reella biståndsverksamheten. Om allmänheten således i långt högre grad än vad nu är fallet blev informerad om det ofta katastrofala läget i u-länderna skulle inte bara den pågående debatten därmed väsentligt kunna nyanseras. Allmänhetens inställning till dessa frågor och till kravet på ökade insatser skulle med en ökad information dessutom påverkas i en positiv riktning.

Eftersom viljan att bistå de underutvecklade länderna numera framträder med samma styrka inom de mest skiftande politiska läger torde delade meningar ej råda om behovet av en ökad information i just u-landsfrågor. Formen för en sådan informationsverksamhet torde dock kunna bli föremål för diskussion. Ur ren informationsteknisk synvinkel kan det emellertid klart konstateras, att massmedia och i synnerhet televisionen har den största opinionsbildande effekten. Särskilt TV bör därför nyttjas för detta ändamål. Med tanke på televisionens engagemang för andra samhällsfrågor av utomordentlig vikt, såsom t. ex. trafikupplysningen, förefaller det naturligt att också låta behovet av u-landsinformation tillgodoses inom ramen för TV:s programverksamhet.

Den speciella produktionsform som blivit gällande för produktionen av trafikupplysningsprogram torde likaså kunna anlitas för detta ändamål. En särskild produktionsgrupp för produktion av u-landsinformation bör således knytas till Sveriges Radio och TV och verka inom ramen för dess ordinarie programverksamhet. Ledningen av denna produktionsgrupp bör lämpligen anförtros representanter för de många olika organ som i sin verksamhet helt eller delvis medverkar i planeringen och utformningen av det svenska biståndet till utvecklingsländerna. Ett sådant samarbete mellan representanter för SIDA, näringslivet, missionen och humanitära organisationer synes vara en förutsättning för att den ifrågavarande informationen ges en önskvärd objektivitet.

Denna programverksamhet bör naturligtvis syfta till att ernå en så god informationseffekt som möjligt. Positivt ur såväl kostnads- som informations-synpunkt vore sannolikt att tidsbegränsa denna form av informationsverksamhet. En månads u-landsinformation tre kvällar i veckan på förmånlig TV-tid torde medföra en mycket positiv effekt utan att därför kräva några större kostnader.

Sannolikt skulle en sådan satsning från TV:s sida såsom en positiv följd-effekt även stimulera övriga massmedia och inte minst samhällslärare vid landets många skolor att i sin egen verksamhet tillmötesgå den ökade uppmärksamheten kring u-landsfrågorna och således bidra till att sprida ytterligare information. Av denna anledning bör ifrågavarande anslag ökas med 200 000 kr.

Med stöd av ovanstående hemställas,

att riksdagen måtte besluta att under tredje huvudtiteln C 3. Rekrytering och utbildning av fältpersonal samt informationsverksamhet för budgetåret 1969/70 anvisa ett reservationsanslag av 5 502 000 kr.

Stockholm i januari 1969

<i>Mårten Werner (m)</i>	<i>Filip W. Fridolfsson (m)</i> i Stockholm	<i>Tore Nilsson (m)</i> i Agnäs
<i>Ingrid Sundberg (m)</i>	<i>Britt Mogård (m)</i>	<i>Alf Wennerfors (m)</i>
<i>Gunnar Oskarson (m)</i>	<i>Per Petersson (m)</i> i Gäddvik	<i>Bengt-Olof Thylén (m)</i>
